

mický život, po němž jsem toužila. A jsem ráda, že vypadá spíš jako její otec než jako já. Můj vzhled je velmi neuspokojivý: hnědé vlasy, hnědé oči, průměrná výška, průměrný obličej, nic zvláštního ke koukání, jen já, Kath, žena vdaná za Adama Redwaye, s bláznivou dcerou, dělá něco pro národní park, žije daleko uprostřed ničeho, poblíž Hexworthy.

Skutečnost, že jsem téměř umřela v té nádrži, je nejspíš jediná výjimečná věc, která se mi kdy stala, jediná, kvůli níž má smysl si mě všimnout.

Až na to, že nechci, aby si mě někdo všimal.

Otevřela jsem kuchyňské okno do chladného ranního vzduchu a zavolala jsem: „Hej, zlatíčko, jsi v pořádku? Určitě je ti dost teplo?“

Lyla se nepohnula. Dál se upřeně dívala na mrtvé ptáky, někteří z nich byli naaranžovaní ve stejných řadách jako rituální kameny z doby bronzové na vřesovištích.

„Zlatíčko,“ opakovala jsem, ale ne netrpělivě: jsem zvyklá věci z Lyly vymáčkout, opakovat všechno dvakrát nebo třikrát, když má zrovna uzavřenější náladu. „Lylo, beruško, chtěla bych vědět, jestli ti není zima, venku mrzne. Kde jsou psi?“

Pořád žádná odpověď. Možná bych měla jít ven a otočit její obličej k sobě, aby si uvědomila, že na ni mluvím, že jsem s ní v kontaktu, že člověk potřebuje odpověď.

Otevřela jsem dveře, došla ke své dceři, ruce překřížené na prsou jako ochranu před štiplavým větrem.

„Není to zajímavé, že jsou všichni mrtví, mami?“

Oči měla pod modrým kloboukem jasné jako její otec.

„Promiň, miláčku?“

„Všichni ti ptáci, je jich tolik a všichni jsou mrtví. Kontrolovala jsem to. Je jich tolik, určitě dvacet.“